

Het meest opvallende drumwerk vanuit Groningen

Het muzikale jaar wordt in Nederland traditioneel geopend met Eurosonic Noorderslag. Zo ook in 2019. Het team van Slagwerkkant liep zo veel mogelijk podia in Groningen af om alle bijzondere drummers in de meest uiteenlopende genres aan het werk te kunnen zien. Hieronder zie je een fotoverslag met een aantal van de hiliters. Op de pagina's daarna lees je interviews met covermodel Mart Nijen Es (Ten Times A Million) en Olav van den Berg (Benjamin Herman Bughouse). Check ook ons uitgebreide verslag op Slagwerkkant.nl; in een volgende nummer vind je nog onze interviews met onder anderen Simon Segers (De Beren Gieren) en Jaap Relou (For I Am King).

Jelle Huiberts is een van de meest enthousiaste drummers op Noorderslag. Zo enthousiast dat hij twee optredens doet. Eerst voelt hij bij KOVACS de donkere, abstractere ritmes van debuutalbum *Shades Of Black* even goed aan als het wat lichtere nieuwe werk. Later op de avond ruilt hij zijn samplepad in voor een tom en mag hij JEANGU MACROOY's bonte mix van stijlen begeleiden. Huiberts toont zich een ware allrounder, waarmee hij een uitstekende keuze is voor artiesten die zich niet per se aan één stijl willen binden. Zoals – inderdaad – Kovacs en Jeangu Macrooy.

Zeer overtuigend – en daarmee verrassing van de avond – is het optreden van Popprijswinnaar RONNIE FLEX. Voor wie nog twijfelde, Flex is gewoon een authentieke artiest, die lekker zingt en daarbij de veel besproken autotune inzet als doordacht geluidseffect. Kan ie zonder? Wat kan ons dat schelen. Zijn band is volledig aan, en drummer **Eddy Addai** is de man die je hebben moet voor dit soort diepgevoelde hiphopgrooves. Wat een felle power, en wat een variatie; Flex vindt dat duidelijk ook en zet hem regelmatig in het zonnetje; bij de intro's bij de uitro's en tussendoor.

PIP BLOM doet het internationaal erg goed. De grungy gitaarlijedjes – maar dan met een over het algemeen wat positievere klank – worden met een energie en een spelreugde gebracht waar ook het publiek in de Kokomo makkelijk in meegaat. Het volume is hard voor het genre, iets wat nog benadrukt wordt door het stevige drumwerk van **Gini Cameron**. Ze speelt ontegenwoordig hard – vooral de bassdrums dreunen behoorlijk door – en gooit daarbij haar hele tenger lichaam in de strijd. Mooi hoe schijn kan bedriegen.

Bo Koek is de opvallend fijne drummer bij SHEILA & THE KIT. Naast zangeres Suzanne Kipping speelt hij als producer en brein van de band de hoofdrol met zijn relaxt en smaakvol getimede grooves zonder opsmuk (theedoek over de snare en veel sounds uit de samplepad). De back to the eighties-pop van de formatie heeft een hoog *feel good*-gehalte die er goed in gaat in de Entreehal. Ook opvallend: wel twee toetsenisten maar geen bassist om de aanstekelijke grooves neer te zetten.

Een van de drummers die zonder meer opvalt op Eurosonic is **Jim Geurts** van EUT. Niet alleen omdat hij fanatiek met alles meezingt, maar ook omdat zijn krachtige, gedreven ritmes een belangrijk onderdeel zijn van hoe sterk de strakke set van het Amsterdamse vijftal overkomt. Wat ook opvalt, is dat hij ten opzichte van vorig jaar op Noorderslag een racktom aan zijn drumstel heeft toegevoegd. Plek was daar sowieso nog voor naast de Roland samplingpad. Zijn spel geeft de gitaarpop van Eut nog altijd een net wat stevigere ondergrond.

Amsterdamse band FOR I AM KING overtuigt live als geen ander. De gitaristen doen net wat anders dan bij de meeste andere moderne metalbands, en ook vocaliste Alma Alizadeh is verrassend met haar imponerende stem. **Jaap Relou** weet heel goed wanneer hij de muziek moet laten ademen. Hij timmert niet elk gaatje dicht en laat waar nodig alle ruimte aan de rest van de band. Zijn goed gedoseerde blastbeats klinken krachtig en zijn snelle fills voelen lekker vloeiend aan. Een uitstekende liveband en een aanwinst voor het Europese metalcircuit.

Jamie Peet steelt de show in de CBK-zaal, waar muziek met een jazzy invalshoek hoogtij viert namens NPO Radio 2 Soul & Jazz. Maar verwacht geen easy toegankelijkheid van de jazzdrummer tijdens zijn duo-optreden met toetsenist-producer NIELS BROOS. Peet grijpt de gedragen soundscapes van Broos aan om op zijn kleine kitje werkelijk alle kanten op te vliegen, en het publiek op het verkeerde been te zetten met omgedraaide beats, hinkstapgrooves en hinkelende hihatvarianten. Indrukwekkend!

Mart Nijen Es

Ouwehoeren op het podium

Vijf jaar geleden maakte de wereld kennis met Mart Nijen Es via de MoonKings van stergitarist Ad Vandenberg. Daarnaast speelt hij al jaren bij Ten Times A Million (voorheen Mandrake's Monster). We spraken de Enschedese drummer over de laatste ontwikkelingen rond deze band, waarmee hij opnieuw overtuigde als afsluiter in de Foyer Grote Zaal tijdens Noorderslag.

We zijn qua sound iets moderner geworden. Dat is iets waar we met z'n allen naartoe zijn gegroeid en daar ga ik gewoon in mee. Vroeger zou ik misschien veel knetterharde fills spelen en heel moeilijk doen; nu richt ik me veel meer op grooves. Maar dat is niet heel bewust. We spelen al heel lang samen en we veranderen ook samen. Als je iemand tien jaar niet ziet, vallen veranderingen in zijn uiterlijk heel erg op, maar als je elkaar dagelijks ziet, heb je dat helemaal niet door.

'Ik heb wel net een wat modernere kit gehaald. Eerst gebruikte ik mijn Classic Maple kit met 24", 13", 16" en 18"; een beetje Bonham-achtige maten. Nu heb ik een Ludwig NeuSonic. En ik doe meer met samplepads tegenwoordig. Zelf sounds maken en die gebruiken tijdens de show is nieuw voor me, dus ik moest een simpel ding hebben. Ik heb nu een Alesis SamplePad 4: vier pads en ik kan er een externe trigger aan hangen. Aan mijn rechterkant heb ik een pad, zodat ik er makkelijk bij kan als ik een tombeat speel, en de rest zit boven mijn sidesnare.

'We vonden onze opnamen heel goed klinken en toen moesten we dat live zo goed mogelijk neerzetten. Die sound in *When The Lights Go Out* moet bijvoorbeeld gewoon in *your face* klappen. Als je die sounds nabootst op gitaar, heb je nooit meer de impact van de gitaren die erna komen. Dus heb ik gewoon die sound zelf in die samplepad geknald. Voor *The Reason* speel ik alleen op de kick, snare, hihat en een vage sound die ik in die samplepad geprogrammeerd heb. Geen echte kit. Voor mij is dat nog steeds echt zelf muziek maken, omdat je zelf de aanslag, het tempo en de groove bepaalt.'

Kom maar door

'Ik ben niet iemand die snel met een backing track zou meespelen. Ik kán het wel, maar in deze band zou het dan te statisch worden. Ik vind de vibe heel belangrijk. Een click zou te veel afleiden van het muziek maken en de focus van wat wij aan het doen zijn. Verder ben ik heel erg fan van altijd wat anders spelen. Natuurlijk zijn er altijd ritmes en fills die erin horen, maar ik ben iemand die wil ouwehoeren op het podium. Als iemand iets speelt, wil ik daarop kunnen in-

Slagwerkkrant.nl/swkplus

- Ten Times A Million speelt *When The Lights Go Out* bij 3FM Live
- MoonKings speelt *Good Thing* bij 3FM Live
- Nijen Es vertelt over opnamen nieuwe cd TTAM en drumsolo's bij MoonKings
- archiefinterview uit 2013 (SWK 179)

haken. En ik vind het belangrijk dat je die vrijheid naar de band toe laat merken: doe maar iets, ik doe wel mee. Dan haal je ook de druk eraf dat iedereen precies moet spelen zoals het opgenomen is. Dat hoeft niet als je live speelt.

'Ik vind wel dat het de taak is van een drummer om dat aan te moedigen tijdens het spelen. Als een gitarist een solo speelt en een paar accenten erin knalt, moedig je datgene wat hij doet aan als je die meepakt. Als je dat niet doet, kan hij je aankijken wat je wilt, maar dan denkt hij: sorry, ik zal het nooit meer doen. In die jam van *Clown Face* denk ik ook iedere keer: kom maar door, wat gaan we doen? Dat is muziek maken.'

Taylor Hawkins

Nijen Es is een echte powerhitter. Zijn vellen zijn dus vaak aan vervanging toe. 'Ja, en mijn bekens en stokken ook. Dat is een nadeel van hard slaan. Nu heb ik Remo Pinstripe Coated op mijn toms zitten en een Remo Emperor X Coated Dot op de snare. Die houden het best lang vol. En ze houden ook heel lang toon, dat vind ik heel gaaf.

'In het begin had ik ook andere stokken. Ik weet niet eens meer wat precies, maar er zat zo'n ronde tip op. Op een oefenpad ging dat te

'Een drummer moet aanmoedigen'

gek, dus ik dacht: dit ga ik gebruiken. Na de één show van onze clubtour keek ik naar de vellen en die waren door die ronde tip helemaal ingedeukt. Nu heb ik een stokkenendorsement bij Balbex. Daar zit de perfecte tip op en het gewicht ook iets meer naar achteren, precies zoals ik het zelf tof vind.

'Waar ik nu het meeste op speel is de Taylor Hawkins Signature snare van Gretsch. Omdat ik groot fan van Taylor Hawkins ben, had ik hem gewoon gekocht om te proberen. En ik had meteen door dat ik die helemaal kon aanpassen aan wat ik tof vind en wat ik qua sound wil. Het is best wel een diverse snare. Hij knalt heel mooi door de mix heen als je er vol op slaat.

Als sidesnare gebruik ik het liefst houten snares. En omdat ik mijn normale snare aardig hoog gestemd heb staan, wil ik mijn sidesnare heel diep hebben. Dat vind ik dynamisch heel tof. Daarom heb ik een Mapex Black Panther en een 14"x8½" snare van Pearl. En ik heb zo'n Big Fat Snare Drum dempring erop zitten. Dat is zó vet! Ook iets wat ik ooit gekocht heb omdat ik het wilde proberen, maar toen ik hem erop legde klonk het meteen goed.'

Alles twee keer

'Zildjian vind ik het beste bekkenmerk dat er is. Ze hebben een eigen sound: een sprankelend geluid dat altijd door de mix prikt, maar nooit vervelend is. Ik ben heel erg fan van de K-serie. Ik heb een 24" K Light als ride, een 15" K Light hihat, een 20" K Light crash en aan de andere kant een 20" Avedis. Ik vind die combinatie heel fijn; je moet alleen wel op het volumeverschil letten. Die K Light gaat veel harder dan die Avedis. Om ze in balans te krijgen gebruik ik Cympads op die K Light.

'Verder heb ik een China Stack met een 21" china uit de Z-serie. En een oude zilveren china die ik ooit van Nicky Loman heb overgekocht. Die heb ik erop gelegd en dat klonk meteen heel vet. Alle crashes die ik heb, koop ik twee keer, zodat ik precies dezelfde set-up heb als er een kapot gaat. Experimenteren is leuk, maar constant zijn in sound is ook heel prettig.' ■

www.tentimesamillion.com
<http://vandenbergsmoonkings.com>

Olav van den Berg

Punkjazz met Benjamin Herman

Veruit het hardste optreden van Noorderslag kwam verrassend genoeg uit de CBK-zaal, die gericht is op soul en jazz. Daar speelde jazzsaxofonist Benjamin Hermans nieuwe project Bughouse. Bij deze formatie met verder gitarist Reinier Baas en bassist Peter Peskens zorgt drummer Olav van den Berg (Lärm, Seein' Red, Marxbros) voor spijkerharde punkritmes.

We hebben expres geen jazzritmes gespeeld', bekent Van den Berg. 'Alleen *Lizard Waltz* is een beetje jazzy. Benjamin wou in die zin ook geen jazz. Hij wou een punkjazzplaat maken, maar hij kon er aanvankelijk de juiste mensen niet voor vinden. De jongens van de Amsterdam Recording Company vertelden hem toen dat hij mij moest vragen. Dat klikte en toen besloten we met Reinier en Peter een plaat ter gaan maken. Benjamin gaf soms aan wat we moesten spelen, maar in hij liet ons ook vaak vrij. Dan zei hij: speel maar wat je wilt.

'In het begin was dat wel even wennen, hoor. Je bent natuurlijk dat harde gitaargeluid van de punk gewend. Maar op een gegeven moment voel je aan hoe al die tonen in elkaar zitten en kun je ook heel goed met de rest van de band mee. Hoewel het punkritmes zijn, ga je in zo'n samenstelling toch meer dynamiek gebruiken. Als Reinier of Benjamin harder of zachter gaan spelen, ga je daarin mee.'

Niet merkvast

Hermans keuze voor Van den Berg is niet vreemd. Binnen de punkscene stond hij al bekend vanwege zijn jazzbagage. 'Veel punkers zeiden dat ik eigenlijk gewoon een jazzdrummer was die punk speelde. Daarom kwamen ze bij mij. In het

'Veel punkers zeiden dat ik eigenlijk gewoon een jazzdrummer was die punk speelde'

begin luisterde ik echt alleen punk, maar ik was ook fan van Keith Moon, en dan ga je op een gegeven moment zijn achtergrond uitzoeken. Dan kom je uit bij drummers als Gene Krupa en Buddy Rich. Als je daar naar luistert, pik je toch allemaal dingen op. En die neem je dan mee naar die punkbands.'

Van den Bergs vaste drumstel volstond voor Bughouse. 'Een oude vierdelige Sonor uit 1970

met een Ludwig snare en verschillende bekkens', licht hij toe. 'Nu zit er een Sabian, een Ufip en een Zildjian op. Ik ben niet merkvast. Ik sla er gewoon op en als het mooi klinkt, gebruik ik hem. Het maakt mij niet uit wat het is. Live gebruik ik nu een Sabian Groove ride, maar op de plaat hoor je een oude Zildjian. Die rammelt een beetje omdat er een hele grote barst in zit. Ik durfde daar live niet mee te gaan spelen, want voor je het weet zit ik straks met een splashbekentje in plaats van een 22" ride.

'Met deze band speel ik met hele dunne stokken. 8D stokken om precies te zijn. Normaal speel ik met 2B's, maar daar moet ik zelf nu weer aan wennen als ik die pak. Je krijgt daar wel meer rebound mee, wat handig is als je bijvoorbeeld hele snelle blastbeats wilt spelen.' ■